

man vil paalægge Kommunen at svare, for at indtræde i Statens Ret til 10 pCt. af Aktiekapitalen, og denne Sum er nærmere bestemt derhen, at den skal udgøre 10 pCt. af det paagældende Selskabs Aktiekapital, saaledes som denne var den 1ste Januar 1895. Meningen med denne Bestemmelse er, at man har villet forhindre Aktiefelskaberne i, inden Koncessionens Udløb, vilkaarligt at nedskrive deres Aktiekapital, et Tilfælde, som jeg i øvrigt ikke anser for synderlig praktisk. Dernæst har Folketinget ikke anset det for rigtig at gaa den Vej, som jeg nævnte, at give Udgang for den nuværende Koncessionshaver til at faa sin Koncession ombyttet med en ny i Overensstemmelse med de ny Regler i den eventuelle Lov, men man har fundet det rettest at ordne Forholdet paa den Maade, at selve Vejbestyrelsen efter Begæring straks skal kunne faa Koncession, der træder i Kraft samtidig med, at den løbende Koncession udløber. Om disse Ændringer har Ministeren for offentlige Arbejder, paa hvis Vegne, jeg her tillader mig at udtale mig, ikke fundet noget væsentligt at erindre lige saa lidt, som han har fundet Grund til at modsætte sig nogle enkelte andre mindre Ændringer, som ere foretagne i det oprindelige Regeringsforslag, særlig i § 2 med Hensyn til de Regler, der skulle gælde ved Fasthættelsen af det Bederlag, som vedkommende Kommunalbestyrelse skal udrede ved Overtagelsen af en Koncession. Disse Regler ville findes nærmere omtalte i Lovforslagets § 2, 1ste Stykke.

Da det mulig vil være i ærede Medlemmers Erindring, at der er Koncessioner, der udløbe i Løbet af Aaret 1896, vil det være af ikke ringe Interesse at faa dette Lovforslag gennemført i en nær Fremtid, og særlig af den Grund tror jeg at maatte anbefale det høje Ting at fremme Sagen, idet jeg anbefaler det i den Form, hvori det er vedtaget af Folketinget ved 3dje Behandling.

Schefted: Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det foreliggende Lovforslag er enstemmig vedtaget i Folketinget, tiltraadt af den ærede Trafikminister og, som vi hørte nu, har den højtærede Kultusminister paa dennes Vegne nu gentaget denne Anbefaling. Jeg vil ogsaa straks begynde med at sige, at paa Grund af de Forhold, som i det hele taget foreligge for Sporvejsordningen i Kjøbenhavn, er det af Bigtighed, at dette Lovforslags Behandling snart bliver bragt til Ende. Jeg skulde derfor meget ønske, at man vilde komme til Beslutning om Lovforslaget, uden at lade det gennemgaa Behandling i et Udvalg. Naar man ser paa de Forandringer, der ere foretagne i Folke-

tinget, vil det vise sig, at de fleste af disse ere mindre betydelige; en Del af dem ere Redaktionsændringer, og en Del ere nærmest at betragte som Forbedringer. Jeg skal dog henpege paa et Punkt, som forekommer mig mindre heldigt udtrykt, men som jeg alligevel ikke antager, der vil være nogen Grund til at foretage Forandring i. Det er i § 2, hvor der er Tale om Grundlaget for den Burdering, i Henhold til hvilken Kommunen skal kunne overtage hele Anlægget med Driftsmateriel o. s. v. Der staar nemlig der to Ting, som paa en vis Maade indeholde en Modsigelse. Det siges saaledes: „Til Grundlaget for Burderingen bliver at lægge den Værdi, Genitandene have i Udløsningsøjeblikket under Hensyntagen til deres Anvendelse ved Sporvejenes Drift“; men derefter føjes til, „Værdien vil saaledes blive at ansætte til det Beløb o. s. v.“ Dette synes ikke at harmonere. Naar man tog den sidste Bestemmelse, kunde den første godt undværes, og den deri indeholdte Henvisning til Anvendelsen ved Sporvejenes Drift er vel snarest vildeblende, naar man dog siger, at man skal regne med, hvad Anlægget vil koste fra nyt af med Fradrag af en passende Godtgørelse for Slid. Jeg vilde derfor have ønsket, at man holdt sig til det, som er den mest praktiske Form for Bestemmelsen af den i og for sig vanskelige Burdering, men jeg tror dog ikke, Sætningen vil bringe Burderingsmændene i Forlegenhed, og jeg vil derfor ikke heller foreslaa nogen Forandring i denne Paragraf.

Det Hovedspørgsmaal, med hvilket vi vilde komme til at beskæftige os, er, som den højtærede Minister sagde, § 4. Det er den, der i Fjor nærmest gav Anledning til Diskussion, og de Herrer vilde erindre, at Lands-tinget sendte Forslaget herfra i den Form, at det Punkt om Statens Ret til at overtage hele Anlægget blev henvist til Bedømmelse af Burderingsmænd, uden at give dem nogen nærmere Anvisning. Man var den Gang alle enige om, at det var et temmelig vanskeligt Hvert for de Herrer Burderingsmænd, lige som man ogsaa havde set, at Statens Ret til at overtage det hele Anlæg i og for sig var en tvivlsom Ting. Der var ogsaa temmelig stor Meningsforskel med Hensyn til Værdien af denne Ret, idet det saaledes af den højtærede Minister blev gjort gældende, at det i Grunden ikke havde meget at sige, da den indskrænkede sig til Værdien af Skinnerne og nogle smaa ubetydelige Skure og lignende Ting, medens man fra andre Sider fremhævede, at det var meget betydelige Værdier, det drejede sig om, og at Staten ikke burde bortgive sin Ret uden at faa tilstrække-